

W szczególności:

- a) Czy generalny obowiązek ustawowy lub administracyjne zobowiązanie skierowane do indywidualnych przewoźników, by nie przewozili na obszar Republiki Federalnej Niemiec cudzoziemców bez wymaganego paszportu lub wymaganego dokumentu pobytowego, które można spełnić tylko poprzez prowadzoną przez przewoźnika kontrolę dokumentów uprawniających do przekroczenia granicy wszystkich pasażerów przed przekroczeniem granicy wewnętrznej, stanowią odprawę graniczną osób na granicach wewnętrznych w rozumieniu art. 22 kodeksu granicznego Schengen lub czy są one równoważne z taką odprawą?
 - b) Czy nałożenie obowiązków, o których mowa w pytaniu pierwszym, należy oceniać w świetle art. 23 lit. a) kodeksu granicznego Schengen, chociaż przewoźnicy nie wykonują „uprawnień policyjnych” w rozumieniu tego przepisu i poprzez nałożenie przez państwo obowiązku prowadzenia kontroli nie zostają też formalnie upoważnieni do wykonywania prerogatyw władzy publicznej?
 - c) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy uwzględniając kryteria określone w art. 23 lit. a) zdanie drugie kodeksu granicznego Schengen, wymagane od przewoźników kontrole stanowią niedopuszczalny środek o skutku równoważnym z odprawą graniczną?
 - d) Czy nałożenie obowiązków, o których mowa w pytaniu pierwszym, w zakresie w jakim dotyczą przedsiębiorstw autobusowych prowadzących regularne przewozy, należy oceniać w świetle art. 23 lit. b) kodeksu granicznego Schengen, zgodnie z którym uprawnienie przewoźników do prowadzenia kontroli bezpieczeństwa osób w portach i na lotniskach nie wpływa na zakaz kontroli granicznej na granicach wewnętrznych? Czy wynika z tego niedopuszczalność kontroli w rozumieniu pytania pierwszego również poza portami i lotniskami, jeżeli nie stanowią one kontroli bezpieczeństwa i nie są przeprowadzane również w stosunku do osób podróżujących po terytorium danego państwa członkowskiego?
- 2) Czy art. 22 i 23 kodeksu granicznego Schengen dopuszczają uregulowania krajowe, na podstawie których w celu spełnienia obowiązku można wydać zarządzenie nakładające zakaz pod karą grzywny na przedsiębiorstwo autobusowe, jeżeli w wyniku braku kontroli na obszar Republiki Federalnej Niemiec przewożeni są również cudzoziemcy bez paszportu i dokumentu pobytowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 77, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 21 lipca 2017 r. – Préfet des Pyrénées-Orientales/Abdelaziz Arib, Procureur de la République
près le tribunal de grande instance de Montpellier, Procureur général près la cour d'appel de
Montpellier**

(Sprawa C-444/17)

(2017/C 330/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Préfet des Pyrénées-Orientales.

Strona pozwana: Abdelaziz Arib, Procureur de la République près le tribunal de grande instance de Montpellier, Procureur général près la cour d'appel de Montpellier.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 32 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r.⁽¹⁾, który przewiduje, że w przypadku przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych stosowne przepisy tytułu II (o granicach zewnętrznych) stosuje się odpowiednio, należy interpretować w ten sposób, iż kontrola graniczna przywrócona na granicy wewnętrznej państwa członkowskiego da się zrównać z kontrolą przeprowadzaną na granicy zewnętrznej podczas jej przekraczania przez obywatela państwa trzeciego bez prawa wjazdu?
- 2) W tych samych okolicznościach przywrócenia kontroli na granicach wewnętrznych – czy wspomniane rozporządzenie i dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽²⁾ zezwalają na zastosowanie do sytuacji obywatela państwa trzeciego przekraczającego granicę, na której przywrócono kontrolę graniczną, uprawnienia przewidzianego w art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy dającego państwom członkowskim możliwość dalszego stosowania na ich granicach zewnętrznych uproszczonych krajowych postępowania w sprawie powrotu?

- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na to ostatnie pytanie – czy przepisy art. 2 ust. 2 lit. a) i art. 4 ust. 4 dyrektywy stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu – takiemu jak art. L. 621–2 kodeksu wjazdu i pobytu cudzoziemców oraz prawa azylu – przewidującemu karę pozbawienia wolności za nielegalny wjazd na terytorium krajowe obywatela państwa trzeciego, wobec którego nie zakończono jeszcze przewidzianego tą dyrektywą postępowania w sprawie powrotu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 77, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 348, s. 98.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 26 lipca 2017 r. – A & G Fahrschul-Akademie GmbH/Finanzamt Wolfenbüttel**

(Sprawa C-449/17)

(2017/C 330/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca rewizję: A & G Fahrschul-Akademie GmbH

Strona pozwana i druga strona postępowania rewizyjnego: Finanzamt Wolfenbüttel

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „kształcenie powszechne lub wyższe” zawarte w art. 132 ust. 1 lit. i) i lit. j) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ obejmuje także kursy nauki jazdy prowadzone w celu uzyskania uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B i C1?
2. W przypadku, gdyby na pytanie 1 należało udzielić odpowiedzi twierdzącej:

Czy uznanie skarżącej za inną instytucję, której cele są podobne w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. i) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, może wynikać z regulacji ustawowych o egzaminach na instruktora nauki jazdy i o uzyskiwaniu uprawnień instruktora nauki jazdy oraz uprawnień do prowadzenia ośrodka szkolenia kierowców, zawartych w ustawie z dnia 25 sierpnia 1969 r. o instruktorach nauki jazdy (Bundesgesetzblatt I, 1969, s. 1336), ostatnio zmienionej przez ustawę z dnia 28 listopada 2016 r. (Bundesgesetzblatt I, 2016, s. 2722, ustawy o instruktorach nauki jazdy), a także z interesu ogólnego polegającego na zapewnieniu wyszkolenia uczestników kursów nauki jazdy na bezpiecznych, odpowiedzialnych i wrażliwych na kwestie ochrony środowiska uczestników ruchu drogowego?

3. W przypadku udzielenia na pytanie 2 odpowiedzi przeczącej:

Czy pojęcie nauczyciela nauczającego prywatnie w art.132 ust. 1 lit. j) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej zakłada, że w przypadku tych podatników chodzi o przedsiębiorców indywidualnych?

4. W przypadku udzielenia na pytania 2 i 3 odpowiedzi przeczącej:

Czy nauczyciel prowadzi działalność polegającą na nauczaniu prywatnym w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. j) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, jeżeli działa on na własny rachunek i na własną odpowiedzialność, czy w odniesieniu do cechy „nauczyciel nauczający prywatnie” konieczne jest spełnienie dalszych wymogów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.